

Arrest

nr. 318 228 van 10 december 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 3 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 juli 2021 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 14 maart 2022 om internationale bescherming. Op 18 maart 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 maart 2024 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Bosnische nationaliteit en afkomstig uit Kakanj, gelegen in de Federatie van Bosnië en Herzegovina (Bosnië en Herzegovina). U bent van etnisch gemengde origine. Uw vader is een Bosnische moslim, uw moeder is van Rom origine. U groeide op bij uw moeder en grootmoeder.

Jullie levensomstandigheden waren heel slecht in Bosnië. Jullie woonden in een barak zonder water of elektriciteit. Jullie hadden er geen inkomen, kregen geen hulp en hadden geen toegang tot de ziektekostenverzekering. Om in jullie levensonderhoud te voorzien dienden u en uw gezinsleden te bedelen.

U volgde in Bosnië vier jaar lagere school. Doordat u laaggeschoold bent, kon u er geen werk vinden. Ook uw etnische Roma origine vormde een belemmering om werk te vinden. U werd soms geconfronteerd met discriminatie door potentiële werkgevers. U kaartte dit één keer aan bij de sociale dienst van de gemeente waar ze aangaven u hierbij niet te kunnen helpen. Tot ergens in 2019 of 2020 was u ingeschreven in het lokale arbeidsbureau waar u elke drie maanden diende langs te gaan voor werk en om arbeidsmogelijkheden te bespreken. U werd uiteindelijk uitgeschreven uit dit bureau omdat u gedurende langere tijd niet meer was komen opdagen.

Ondertussen leerde u via Facebook uw huidige partner B(...) A(...) (O.V. (...)) kennen. Deze verbleef toen reeds in België. U legde hem uw situatie uit en A(...) stelde uiteindelijk voor met hem te trouwen en samen jullie leven hier op te bouwen. Hij stuurde u vanuit België geld om uw reis naar hier te bekostigen.

In 2021 verliet u Bosnië en reisde u legaal over de weg naar België.

Toen u en A(...) zes maanden samen waren, geraakte u zwanger. Eens zwanger besloot u niet meer terug te keren naar Bosnië. U had er immers geen inkomen en vreesde dat de sociale dienst daarom uw kind van u zou afnemen en in een instelling plaatsen. Jullie waren in die periode zonder vaste woonst in België, waren niet in staat een appartement te huren en besloten toen hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Jullie wilden graag een woonst, een nieuw leven beginnen en betere toekomst voor uw kind. Op 14 maart 2022 dienden u en uw partner in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 juni 2022 is in België jullie dochter L(...) M(...) geboren

De barak in Kakanj waar u voorheen met uw moeder woonde is ondertussen afgebrand.

U wenst niet terug te keren naar Bosnië omdat u en uw dochter er geen toekomst hebben. U zal uw dochter niet dezelfde levenskwaliteit kunnen bieden als in België. U vreest ook nog steeds dat de sociale dienst in Bosnië uw kind van u zal afpakken, dit omdat u er geen werk of inkomen hebt.

Ter staving van uw verzoek legde u uw Bosnische identiteitskaart neer.

B. Motivering

Ter staving van uw verzoek legde u uw Bosnische identiteitskaart neer.

Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 7 april 2023 werd Bosnië-Herzegovina vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Er dient immers vastgesteld te worden dat u getracht heeft op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Allereerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk bewust tegenstrijdige verklaringen aflegde over het ogenblik van uw aankomst in België. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 april 2021 uit Bosnië vertrokken te zijn, legaal over de weg naar België te zijn gereisd en hier op 26 april 2021 te zijn aangekomen (verklaring DVZ, vraag 32). Ten overstaan van het Commissariaat-generaal stelde u aanvankelijk en herhaaldelijk in 2020 naar België te zijn gekomen, vermoedelijk in de maand april van 2020 (CGVS, p. 3, 5 en 6). Gevraagd hoelang u al in België was op het ogenblik dat u hier een verzoek om internationale bescherming indiende (d.d. 14/03/2022), gaf u te kennen een maand na uw aankomst in België dit verzoek te hebben ingediend, omdat u na een maand hier zwanger was geraakt (CGVS, p. 6). U er vervolgens op gewezen dat uw verzoek dateert van 14 maart 2022 en u reeds herhaaldelijk had aangegeven in (april) 2020 uit Bosnië te zijn vertrokken en hier in België te zijn aangekomen – wat geen maand maar eerder twee jaar voor het indienen van uw verzoek betreft – gaf u een ontwijkend antwoord (CGVS, p. 6). U vervolgens nogmaals gevraagd wanneer u in België aankwam, herhaalde u hier te zijn toegekomen in 2020. U vervolgens andermaal gevraagd hoelang u hier in België was toen u uw verzoek indiende, gaf u, in tegenstrijd met uw eerdere verklaring, te kennen na een jaar en enkele maanden in België verbleven te hebben hier uw verzoek te hebben ingediend. U daarna door de protection officer gewezen op uw medewerkingsplicht, in het bijzonder over uw reisweg en de datum van binnenkomst in België en vervolgens geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in dit verband afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 25 april 2021 uit Bosnië vertrokken zou zijn om vervolgens op 26 april 2021 in België aan te komen, ontkende u aanvankelijk voorheen op de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke exacte reisdata te hebben gegeven, u zou er gezegd hebben dat u de exacte reisdata niet kent, om vervolgens uw verklaringen bij te sturen en aan te geven dat u in werkelijkheid in 2021 uit Bosnië vertrokken bent. U hierop gevraagd waarom u dan eerder (herhaaldelijk) 2020 als jaar van uw vertrek uit Bosnië vernoemde, gaf u te kennen het zich eerder niet goed herinnerd te hebben, maar nu wel. Dit is weinig ernstig. U legde ook geen documenten neer van uw reis van Bosnië naar België (CGVS, p. 5 en 6). U biedt op deze wijze geen inzage in uw werkelijke binnenkomst in België.

Aansluitend bij voorgaande legde u tevens bedrieglijke verklaringen af over de documenten waarmee u vanuit Bosnië naar België reisde en over uw identiteitsdocumenten in het algemeen. Zo verklaarde u op Dienst Vreemdelingenzaken uw paspoort in België verloren te zijn in het ziekenhuis Monica in Deurne toen u er was voor een controle van de zwangerschap (verklaring DVZ, vraag 24). U legde voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel uw originele Bosnische identiteitskaart neer, afgegeven op 5 maart 2018 en geldig tot 5 maart 2028 (zie map documenten administratief dossier en verklaring DVZ, vraag 23). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw Bosnische (identiteits)documenten gaf u te kennen er geen in uw bezit te hebben. Gevraagd waar uw documenten zijn, gaf u vervolgens aan dat deze zich in Bosnië bevinden, dat u over een Bosnische identiteitskaart beschikte toen u 18 jaar oud was, maar dat deze niet meer geldig was op het ogenblik van uw vertrek naar België en dat u aldus zonder identiteitskaart uit Bosnië vertrokken bent. U bleek evenmin in het bezit van een kopie van deze vervallen identiteitskaart (CGVS, p. 5). U er vervolgens op gewezen dat in tegenspraak met wat u nu komt te vertellen, in uw administratief dossier een kopie van uw originele identiteitskaart zit die u voorheen toonde op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het hier gaat om een geldige identiteitskaart, want geldig tot 5 maart 2028, gaf u plots te kennen tijdens uw reis naar België in het bezit te zijn geweest van een Bosnische identiteitskaart maar niet van een paspoort. U bent deze identiteitskaart vervolgens verloren in België. U er vervolgens op gewezen dat u – in tegenstrijd met wat u nu komt te verklaren – op de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelde in België in het bezit te zijn geweest van uw paspoort, maar deze verloren te hebben, wierp u slechts op dat het hier om een misverstand moet gaan en dat u zoiets nooit eerder verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken. U werd er door de protection officer vervolgens op gewezen dat u de waarheid dient te vertellen over elk aspect van uw asielaanvraag, zo ook over uw documenten (CGVS, p. 5). In dit verband kan

er trouwens ook nog op gewezen worden dat uw partner voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zowel zijn als uw paspoort in België verloren ging toen jullie in het ziekenhuis van Deurne waren op het ogenblik dat u drie maanden zwanger was (verklaring DVZ partner B(...) A(...), vraag 24). Dat u trouwens als Bosnische onderdaan op legale wijze de Schengenzone zou zijn binnen gereisd enkel in het bezit van een Bosnische identiteitskaart, stemt tevens tot nadenken. Het vermoeden bestaat dat u uw paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt, omdat er hierin mogelijks informatie, zoals eerdere uitreisdatum of terugreizen naar Bosnië, staat die niet met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Dat uw paspoort na aankomst in België zou verloren gegaan zijn, kan, gelet op bovenstaande vaststellingen, maar moeilijk gevolgd worden.

Het is duidelijk dat u manifest belangrijke gegevens verzwijgt en uw verklaringen voortdurend aanpast naarmate er werd doorgevraagd. U biedt geen aannemelijke verklaring voor uw bedrieglijke handelwijze en het intentioneel misleiden van de asielinstanties, wat uw algehele geloofwaardigheid in zeer ernstige mate ondergraaft. Op die manier maakt u het voor het Commissariaat-generaal verder ook onmogelijk om enig zicht te krijgen op uw reële situatie. Uw gebrek aan medewerking is ook geheel onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat u volgens uw laatste verklaringen reeds in 2021 in België aankwam en pas ongeveer zes maanden later, op 14 maart 2022, hier een verzoek om internationale bescherming indiende. De wettelijke termijn voor het indienen van een verzoek bedraagt acht dagen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw rechtvaardiging voor uw laattijdig verzoek, met name dat u pas nadat u zwanger bleek, besloot om niet terug te keren naar Bosnië en hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat u graag een woonst wou hebben en nieuw leven wou beginnen met een betere toekomst voor uw dochter (CGVS, p. 6 en 7), overtuigt niet. Los van het feit dat uw motieven om hier een verzoek in te dienen – namelijk het verkrijgen van een woonst - bezwaarlijk getuigt van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volstaat dit niet om uw nalaten eerder een verzoek in te dienen, te rechtvaardigen. Hiermee zet u de ernst van uw verzoek danig op de helling.

Wat betreft de door u aangehaalde discriminatie in Bosnië omwille van uw etnische Rom origine , waarbij u het slachtoffer werd van discriminatie en racisme door personen uit uw onmiddellijke leefomgeving en potentiële werkgevers die u hierdoor weigerden aan te nemen, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u hierover met geen woord repte op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit terwijl u op de DVZ expliciet gevraagd werd naar de redenen die aanleiding gaven tot uw vlucht en uw vrees bij terugkeer naar Bosnië (DVZ, vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Dit doet twifelen aan uw geloofwaardigheid. Het is in dit verband ook veelzeggend dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde in Bosnië niet te kunnen werken omdat u nooit naar school bent gegaan en geen opleiding te hebben gevolgd, zonder hierbij uw etnische origine en discriminatie als probleem te betrekken. Van een verzoeker om internationale bescherming kan en mag verwacht worden dat deze alle kernelementen die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst en die zijn vrees bij terugkeer bepalen, aanhaalt telkens wanneer daarnaar gepeild wordt.

Wat er ook van zij, de door u in het kader van uw verzoek aangehaalde sfeer van discriminatie jegens Roma in Bosnië, wat zich ten aanzien van u uitte in geen gelijke toegang tot de arbeidsmarkt na de oorlog en racistische opmerkingen door mensen uit de wijk, is echter niet zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze afweging is mede ingegeven door het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw Bosnische identiteitsdocumenten zonder noemenswaardige problemen bekwam en was ingeschreven in het arbeidsbureau, tot u ergens in 2019 of 2020 om procedurele werd geschrapt omdat u zich niet had aangeboden zoals was voorgeschreven (CGVS, p. 3 en 5). Daarnaast had u toegang tot de sociale diensten van uw woonplaats (CGVS, p. 2 en 3). Dit alles wijst niet op een discriminatie van de autoriteiten jegens u. Wat betreft het door u initieel aangehaalde gegeven dat u en uw moeder, die geen inkomsten hadden, wanneer jullie ergens hulp gingen vragen, nooit enige hulp kregen, dient erop te worden gewezen dat uw verklaringen hierover afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal allesbehalve overtuigend waren (CGVS, p. 8). U gevraagd welke organisatie jullie hulp verleende, stelde u aanvankelijk dat jullie langsgingen bij de sociale dienst van de gemeente maar dat jullie daar geen hulp kregen. Uiteindelijk gaf u te kennen dat u na drie of vier keer daar met uw moeder te zijn langs geweest toch een soort van voedselpakket kregen aangeboden (CGVS, p. 8). Gevraagd of jullie daarnaast nog enige materiële of financiële hulp kregen aangeboden, stelde u eerst dat dit niet het geval was. U hierop gevraagd of jullie dan niet voor hulp terecht konden bij andere

diensten of organisaties, stelde u dat dit niet het geval is, dat jullie in Kakanj enkel bij de sociale dienst van de gemeente terecht konden (CGVS, p. 8). U vervolgens gevraagd of jullie ook geen hulp kregen aangeboden van Roma-organisaties in Kakanj, gaf u te kennen dat dergelijke organisatie niet bestaan in Kakanj (CGVS, p. 8). Vervolgens geconfronteerd met het feit dat uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat er een Roma-organisatie met de naam Romalen actief is, gaf u aan dat deze organisatie niet in Kakanj maar in Sarajevo actief is. U er vervolgens op gewezen de naam van deze organisatie nochtans Roma Support Center Romalen Kannj luidt, gaf u te kennen dat er inderdaad een organisatie met de naam Romalen een kantoor had in Kakanj, dat u er in het verleden met andere Roma langsging, dat ze toen vaak op feestdagen jullie en soort van hulppakket aanboden, maar dat dit lang geleden is en u denkt dat deze organisatie niet meer actief is in Kakanj (CGVS, p. 9). Doordat ze niet meer actief zijn, kreeg u als volwassene geen hulp meer van hen aangeboden (CGVS, p. 9). Dat deze organisatie niet meer actief zou zijn in Kakanj wordt evenwel stellig tegengesproken door de op het CGVS beschikbare informatie, die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Dat u voor steun niet terecht kon bij de lokale autoriteiten en lokale Romaorganisaties kan gelet op bovenstaande niet gevolgd worden. Bovendien blijkt uit niets dat u eventuele daden van discriminatie en racisme niet had kunnen aankaarten bij de bevoegde autoriteiten. Zo liet u bijvoorbeeld na problemen met mensen uit uw wijk omwille van uw etnische origine ooit ergens aan te klagen. U gevraagd waarom u dit niet deed, gaf u te kennen dat jullie na het overlijden van uw grootmoeder alleen waren en niemand jullie kon beschermen. Jullie wilden ook geen problemen veroorzaken door dit ergens aan te klagen (CGVS, p. 7). Deze uitleg overtuigt niet om uw nalaten te rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Aansluitend hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnie-herzegovina_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de werking van de politie zonder meer gericht is op het creëren van een veilige omgeving voor de hele bevolking en dat een aanzienlijk deel van de Bosnische bevolking een zeker vertrouwen tot een hoog niveau van vertrouwen heeft in de politie. Voorts blijkt dat, in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De civiele autoriteiten hebben daadwerkelijke controle over de veiligheidsdiensten en beschikken over mechanismen om gevallen van misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen. Om eventueel machtsmisbruik van politiefunctionarissen en andere vormen van onprofessioneel of onzedig gedrag van politiefunctionarissen doeltreffend te kunnen bestraffen, zijn binnen alle politiekorpsen onderzoekseenheden actief voor interne aangelegenheden. Daarnaast werd binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken het Openbaar Bureau voor Klachten (Public Complaints Bureau) opgericht dat onafhankelijk klachten van burgers over de politie behandelt. Wangedrag van politieagenten kan daarnaast ook gemeld worden via de Crime Busters Hotline. De overheid voorzag tevens in trainingen en handleidingen voor de politie om misbruiken en corruptie tegen te gaan en om het respect voor de mensenrechten te promoten. Daarnaast kan elke Bosniër die meent in zijn/haar rechten te zijn geschaad zich wenden tot het "Institution of Human Rights Ombudsman for Bosnia and Herzegovina", dat uit drie ombudsmannen bestaat die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand, verleend door gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties (o.a. Vaša Prava en het Helsinki Committee for Human Rights), in Bosnië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, een aantal voorname stappen werden gezet om corruptie aan te pakken. Zo beschikt Bosnië-Herzegovina sinds 2014 over een Agentschap voor de Preventie van Corruptie en de Coördinatie van de strijd tegen Corruptie (APIK). Dit agentschap ontwikkelde een strategie tegen corruptie en in de daaropvolgende jaren werden ook in de beide entiteiten (RS en FBiH) anticorruptiestrategieën en actieplannen ontwikkeld. Ondanks het adequate institutioneel, wetgevend en strategisch kader op het vlak van corruptiebestrijding, blijft het aantal veroordelingen voor corruptie evenwel laag. Een gebrek aan harmonisatie van de verschillende wettelijke bepalingen op de verschillende bestuursniveaus, wordt hier als het grootste probleem aanzien. De Bosnische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation

in Europe) Mission to Bosnia and Herzegovina”, die onder meer inzet op trainingen bij politie en gerecht.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft de door u aangehaalde discriminatie omwille van uw etnische origine, kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnie-herzegovina_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat heel wat Roma in Bosnië-Herzegovina zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Bosnië-Herzegovina, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Bosnische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Bosnië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Bosnische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Dit leidde reeds tot vooruitgang op het vlak van burgerlijke registratie en huisvesting. Om de integratie van de Roma in de samenleving te verbeteren worden in Bosnië-Herzegovina vanuit de diverse overheden al vele jaren actieplannen aangenomen die erop gericht zijn de kansen op de arbeidsmarkt en de toegang tot gezondheidszorg, het onderwijs en de huisvesting te verbeteren (bijvoorbeeld de Roma Strategie, de actieplannen voor de periode 2017-2020, 2018-2022 en 2021-2025). Bovendien heeft het land in 2019 ook de Poznan-Verklaring (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Op federaal en entiteitsniveau zijn er nationale minderheidsraden (Roma Comités) die op regelmatige basis samenkomen. Ook het Ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen (MHRR) beschermt Roma tegen discriminatie en behandelt hun klachten. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 20 maart 2018 vond de officiële lancering plaats van het ROMACTED programma in Bijeljina, Brcko, Donji Vakuf, Gradiška, Kakanj, Pmjava, Travnik, Tuzla, Visoko en Vukosavlje. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het ROMACTED-programma is gericht op het opbouwen van politieke wil en aanhoudende beleidsbetrokkenheid van lokale autoriteiten om democratisch lokaal bestuur en empowerment van lokale Romagemeenschappen te versterken. Concreet betekent dit ook dat in de periode 2018-2019 een groot aantal lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergiën op poten zijn gezet, zoals onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, en de versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Op 19 oktober 2021 is in Bosnië-Herzegovina de tweede fase van het ROMACTED-programma “Promoting good governance and Roma empowerment at local level” gelanceerd. Er zijn in Bosnië ook meerdere ngo’s actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen, waaronder de reeds aangehaalde organisatie ‘Romalen’ in Kakanj. Al die organisaties zijn via allerhande projecten actief in de versterking van de sociale, educatieve, professionele, juridische situatie of de gezondheidstoestand van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Bosnië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de

Bosnische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw bemerking dat u hier in België een betere toekomst ziet voor u, uw dochter en uw partner en u uw dochter hier een betere levenskwaliteit kan bieden, dient te worden opgemerkt dat het hier louter zaken van socio-economische en persoonlijke aard betreft, welke ook niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitskaart leidt niet tot een andersluidende appreciatie. Uw identiteit, zoals blijkt uit dit document, wordt hier niet betwist.

Volledigheidshalve kan hier ook nog aan worden toegevoegd dat ook het verzoek van uw partner B(...), A(...) (O.V. (...)) door het Commissariaat-generaal kennelijk ongegrond werd bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt. *In casu* heeft verzoekster per brief neergelegd op 6 mei 2024 gemeld dat zij bezwaar maakt tegen de behandeling van haar zaak via een louter schriftelijke procedure. Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronden in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de redelijke termijn”*, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betwist de beslissing van de adjunct-commissaris *“in de mate dat het verzoek tot internationale bescherming kon worden afgewezen als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, §2 Vreemdelingenwet”*. Verzoekster stelt dat, omdat haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen als kennelijk ongegrond, dit nadelige rechtsgevolgen voor haar meebrengt. Zij citeert artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hieruit volgt dat, indien een verzoeker om internationale bescherming uit een veilig land van herkomst afkomstig is, het verzoek via de versnelde procedure kan worden behandeld. Dit is geen gebonden bevoegdheid, maar een discretionaire, aldus verzoekster. Verzoekster stelt voorts dat wanneer de adjunct-commissaris gebruik maakt van deze bevoegdheid, de formele motiveringsplicht in acht genomen moet worden. Dit is *in casu* niet gebeurd, zo stelt verzoekster. Verder stelt zij dat de adjunct-commissaris enkel overweegt dat de versnelde procedure gerechtvaardigd is omdat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst, maar dat in de bestreden beslissing niet verklaard wordt waarom de versnelde procedure dan wordt toegepast. Verzoekster stelt tevens dat de beslissing tot het afwijzen van het verzoek om internationale bescherming als ongegrond een aparte motivering vereist, dewelke volgens haar niet is opgenomen in de bestreden beslissing.

Voorts betoogt verzoekster dat de adjunct-commissaris de toepasselijke termijnen niet heeft gerespecteerd en stelt dat, wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, men een beslissing dient te nemen binnen een termijn van vijftien werkdagen. Verzoekster meent dat dit niet gebeurd is, en de adjunct-commissaris, omwille van de verstreken termijn, niet meer rechtmatig kan voorhouden dat *“verzoeker zich in een van de gevallen zoals vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid a) tot j) zou bevinden”*. Verder stelt zij dat, aangezien er in de bestreden beslissing nergens uiteengezet wordt waarom de wettelijke vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd, er dient te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de termijn niet kon worden gerespecteerd. Door te stellen dat de versnelde procedure alsnog diende te worden toegepast, schendt de bestreden beslissing artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, aldus verzoekster. Verzoekster verwijst in dit kader tevens naar het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel en meent dat deze beginselen, door alsnog vast te houden aan de versnelde procedure en het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen, door de adjunct-commissaris werden geschonden.

Verzoekster benadrukt dat zij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die haar werden gesteld. Ze betoogt verder dat het beantwoorden van alle gestelde vragen geen resultaatsverplichting inhoudt, en dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen moet getoetst worden aan haar persoonlijke situatie, waarbij rekening moet gehouden worden met haar persoonlijkheid en achtergrond. Verzoekster stelt dat zij slechts een beperkt onderwijs genoot en opgroeide in zeer moeilijke omstandigheden. Zij stelt hierdoor niet op lange termijn te denken en soms impulsief te zijn, waardoor zij te weinig aandacht kan schenken aan de verklaringen die zij uit. Hierdoor is het voor haar moeilijk om data te herinneren, zoals volgens haar zou zijn gebleken tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij meent verder dat zij over de essentiële zaken, met name de precieze redenen waarom zij een vrees heeft bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina, de belangrijkste zaken heeft toegelicht tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Verzoekster meent dat het verslag van haar persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) evenmin afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Ze merkt op dat zij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. Ze stelt verder dat zij de taal niet sprak en volledig afhankelijk was van de medewerker van de DVZ die de leiding had over het onderhoud. Ze geeft aan dat op alle vragen kort moest worden geantwoord en dat haar duidelijk werd gemaakt dat ze nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud op het CGVS, waardoor ze zich beperkte tot *“de (meeste) hoofdlijnen”*. Ze meent te hebben gedaan wat van haar werd gevraagd en dat een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen (nagenoeg) onbestaande is. Het enige wat kan worden vastgesteld, is dat haar handtekening is aangebracht op de vragenlijst van de DVZ, *“waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van [haar] met de inhoud hiervan wordt bevestigd”*, aldus verzoekster. De bewijswaarde van deze handtekening is volgens haar echter bijzonder relatief, *“aangezien [zij] geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en [zij] de Nederlandse taal niet machtig is”*. Er kan volgens haar evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan haar werd voorgelezen en in welke omstandigheden

haar gevraagd werd haar handtekening te plaatsen. Ze stelt dat van haar verwacht werd dat ze (gewillig) haar medewerking verleende, waardoor ze haar handtekening plaatste als haar dat gevraagd werd, temeer omdat ze overtuigd was dat haar bewoordingen correct werden genoteerd. Gelet op deze omstandigheden, is de bewijswaarde van het verslag bij de DVZ dan ook bijzonder relatief, aldus verzoekster.

Verzoekster wijst erop dat ze Roma is van origine en stelt dat zij hierdoor te maken heeft gekregen met discriminatie omwille van haar achtergrond. Zij stelt in Bosnië-Herzegovina niet over huisvesting of een adequaat netwerk te beschikken waarop zij kan terugvallen en stelt tijdens haar persoonlijk onderhoud te hebben toegelicht dat het onmogelijk is een arbeidsinkomen te verwerven. Zij vreest hierdoor *“in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting”*. Verder geeft zij een theoretische toelichting over artikel 3 van het EVRM en stelt dat zij bij een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- Stuk 1: brief manager werk;
- Stuk 2: motivatiebrief;
- Stuk 3: arbeidsovereenkomst.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft ze niet de minste toelichting over de wijze waarop ze deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn. Voorts acht verzoekster artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch laat ze na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

3.3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De beslissingstermijn vermeld in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet

Verzoekster werpt op dat de beslissingstermijn van vijftien dagen, zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, door de adjunct-commissaris niet werd gerespecteerd.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal, c.q. de adjunct-commissaris, een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Verzoekster leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat zij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in het voormelde eerste lid, b) bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. *In casu* kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn is genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen brengt dan ook geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus niet tot gevolg dat de adjunct-commissaris niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van dit verzoek. Dit laatste geldt evenzeer bij een eventuele schending van de redelijke termijn, en dit nog daargelaten het gegeven dat verzoekster *in casu* niet aantoonde dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn genomen werd.

De verwijzing in het verzoekschrift naar artikel 74/14, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat in bepaalde gevallen in de beslissing tot verwijdering van de voorgeschreven termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen uit artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een termijn van orde betreft en dat de commissaris-generaal, c.q. de adjunct-commissaris, bij het overschrijden van deze termijn niet de bevoegdheid verliest om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of om te besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van dit verzoek.

Verzoekster slaagt er ook niet in om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werd benadeeld door het gegeven dat de bestreden beslissing is genomen buiten de voorziene termijn van vijftien werkdagen.

Een schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin kan een schending van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel worden aangenomen.

3.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte

de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster kennelijk ongegrond is omdat (i) blijkt dat verzoekster de Belgische asielinstanties doelbewust heeft willen misleiden, en bijgevolg niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht, aangezien zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het ogenblik van haar aankomst in België en zij bedrieglijke verklaringen aflegde over de documenten waarmee ze vanuit Bosnië naar België reisde en over haar identiteitsdocumenten in het algemeen, (ii) er dient vastgesteld te worden dat verzoekster pas zes maanden na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende en zij hiervoor geen overtuigende rechtvaardiging aanvoert, (iii) zij bij de DVZ met geen woord repte over de door haar aangehaalde discriminatie in Bosnië omwille van haar etnische Roma origine, (iv) er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, (v) de mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, (vi) wat betreft verzoeksters bemerking dat ze in België een betere toekomst ziet voor haar, haar dochter en haar partner en België hen een betere levenskwaliteit kan bieden, er wordt opgemerkt dat dit louter zaken van socio-economische en persoonlijke aard betreffen, welke niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève en evenmin zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en (vii) de door haar neergelegde identiteitskaart niet tot een andersluidende appreciatie leidt. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de formele motiveringsplicht geschonden wordt omdat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de termijn van vijftien werkdagen waarbinnen deze beslissing overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1 derde lid van de Vreemdelingenwet had moeten worden genomen *in casu* overschreden werd. Vooreerst kan in artikel 57/6/1, § 1 derde lid van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke verplichting tot motiveren worden gelezen. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, dient de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De Raad ziet niet in – en verzoekster licht niet toe – in welk opzicht het niet respecteren van een ordetermijn een dergelijke overweging betreft. Het gegeven dat *in casu* niet wordt gemotiveerd waarom de voorgeschreven beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet werd gehonoreerd verhindert verzoekster op geen enkele wijze om kennis te nemen van de redenen waarom haar verzoek om internationale bescherming volgens de adjunct-commissaris kennelijk ongegrond is.

Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij meent dat de formele motiveringsplicht geschonden zou zijn omdat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat over de reden(en) waarom de versnelde procedure werd toegepast. In de bestreden beslissing staat immers uitdrukkelijk vermeld dat het feit dat verzoekster afkomstig is uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van haar verzoek. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat ook in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke verplichting tot motiveren kan worden gelezen. Bovendien ziet de Raad ook hier niet in – en verzoekster licht niet toe – in welk opzicht het gebruikmaken van de versnelde procedure een juridische of feitelijke overweging betreft die aan de beslissing ten grondslag ligt. Evenmin ziet de Raad in – en verzoekster licht opnieuw niet toe – wat de relevantie is van deze redenen voor de inhoudelijke beoordeling van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet

De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 18 maart 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

(...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

De Raad wijst erop dat Bosnië-Herzegovina bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd vastgesteld als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de invoering van deze bepaling in de Vreemdelingenwet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Bosnië-Herzegovina, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker om internationale bescherming.

Te dezen kan de Raad na lezing van het administratief dossier, in navolging van de adjunct-commissaris, slechts vaststellen dat verzoekster geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt afdoende gemotiveerd dat zij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

Volgens haar verklaringen heeft verzoekster haar land van herkomst verlaten omdat haar levensomstandigheden in Bosnië-Herzegovina heel slecht waren en zij soms geconfronteerd werd met

discriminatie door potentiële werkgevers. Zij verklaart niet te willen terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar dochter en zij er geen toekomst hebben en zij in België een betere levenskwaliteit hebben.

Uit hetgeen *supra*, onder punt 3.3.4., is uiteengezet blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoekster onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het benadrukken dat ze haar persoonlijke vrees heeft toegelicht aan de hand van de elementen waarvan ze kennis heeft gekregen en het verwijzen naar de antwoorden die ze gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster de vaststellingen dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het ogenblik van aankomst in België en over de documenten waarmee zij van Bosnië naar België reisde, niet betwist. Waar zij ter verschoning van de inconsistenties tussen haar verklaringen bij de DVZ en het CGVS, waarop terecht gewezen wordt in de bestreden beslissing, aanvoert dat er bij de beoordeling van de verklaringen die zij aflegde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS rekening dient te worden gehouden met haar persoonlijke situatie, in het bijzonder met het feit dat zij slechts beperkt onderwijs genoot en *“hierdoor nooit (leerde) op lange termijn te leven of te denken”*, benadrukt de Raad vooreerst dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat zij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij gedetailleerde en coherente verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten kan voorleggen en reeds bij de aanvang van de procedure haar volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over haar verzoek. Ook van een persoon die slechts een beperkte scholing heeft genoten kan verwacht worden dat zij coherente, nauwkeurige en waarheidsgetrouwe verklaringen kan afleggen over onder andere haar identiteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, reisweg en vluchtmotieven, *quod non in casu*.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij aanvoert dat *“het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd”*. Waar verzoekster hekelt dat zij niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman en volledig op zichzelf was aangewezen, stelt de Raad vast dat dit de gedane vaststellingen niet kan verklaren, noch verschonen. Verzoekster licht niet toe hoe de afwezigheid van een vertrouwenspersoon of raadsman haar zou hebben verhinderd de kernelementen van haar persoonlijke relaas bij de DVZ op zelfstandige wijze uiteen te zetten. In zoverre verzoekster doelt op het Nederlands, waar zij opmerkt dat zij *“de taal”* niet spreekt, wijst de Raad erop dat zij de bijstand van een tolk Bosnisch heeft gevraagd en gekregen bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoekster heeft bij aanvang van haar procedure verklaard Bosnisch te spreken en deze taal voldoende te beheersen om de problemen die hebben geleid tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (AD, stuk 7, Verklaring betreffende procedure van 20 april 2022). Uit het verslag van verzoeksters gehoor bij de DVZ, dat haar werd voorgelezen in het Bosnisch, kunnen evenmin (ver)taalproblemen blijken (AD, stuk 7, vragenlijst). Verder doet de omstandigheid dat verzoekster bij de DVZ gevraagd werd kort op de haar gestelde vragen te antwoorden, waarbij haar duidelijk werd gemaakt dat zij meer zou kunnen vertellen op het CGVS, niets af aan de verplichting om volledige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de kernaspecten van haar relaas. Verzoekster werd bij de DVZ gevraagd een kort doch volledig overzicht te geven van de feiten die hadden geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst, doch liet na te vermelden dat het feit dat zij in Bosnië-Herzegovina niet zou kunnen werken, niet enkel zou komen omwille van haar gebrek aan opleiding, maar ook omwille van haar etnische origine en zij geconfronteerd werd met discriminatie omwille van het feit dat ze Roma is (*Ibid.*). Dat verzoekster dan wel tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de belangrijkste zaken heeft toegelicht *“over de essentiële zaken, met name de precieze redenen waarom zij een vrees heeft bij terugkeer naar Bosnië en Herzegovina”*, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekster stelt dat een controle op de manier waarop het interview bij de DVZ is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad erop dat uit de documenten ingevuld bij de DVZ blijkt dat verzoeksters verklaringen aan haar werden voorgelezen in het Bosnisch en dat ze het gehoorverslag hierna uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD, stuk 7, vragenlijst en verklaring DVZ). Waar verzoekster stelt dat de bewijswaarde van haar handtekening bijzonder relatief is aangezien ze geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en ze de Nederlandse taal niet machtig is, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover hoger is uiteengezet. De Raad wijst er verder op dat verzoekster aan het begin van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde dat het interview bij de DVZ goed verliep, zij er in het kort al haar asielmotieven heeft kunnen aanhalen en er zich geen problemen hebben voorgedaan. Verzoekster had geen verdere opmerkingen over dit interview (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities

van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Het is naar het oordeel van de Raad derhalve niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing op algemene en louter hypothetische wijze te suggereren dat verzoeksters verklaringen bij de DVZ niet correct werden genoteerd en dat hierin een verklaring kan worden gevonden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. In dit verband dient er nog op gewezen dat de ambtenaren van de DVZ onpartijdig zijn en er geen persoonlijk belang bij hebben de verklaringen van verzoeksters om internationale bescherming onjuist weer te geven. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeksters betoog is niet dienstig om afbreuk te doen aan de bewijswaarde van de verslagen van haar interview bij de DVZ in het kader van het onderzoek van haar nood aan internationale bescherming.

Ter terechtzitting legt verzoekster bij aanvullende nota documenten neer die betrekking hebben op haar partner, namelijk een brief van de manager van zijn werk, een motivatiebrief en een arbeidsovereenkomst (aanvullende nota verzoekster, stukken 1-3). Deze documenten hebben betrekking op de werkzaamheden van verzoeksters partner, doch hebben geen betrekking op verzoeksters persoonlijke vluchtmotieven.

Verzoeksters betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Waar verzoekster herhaalt dat zij Roma is en hierdoor te maken heeft gekregen met discriminatie, dat zij in Bosnië-Herzegovina niet over huisvesting of een adequaat netwerk beschikt en dat het voor haar onmogelijk is om een inkomen te verwerven, kan de Raad de adjunct-commissaris bijtreden waar hij in de bestreden beslissing op goede gronden overweegt dat de door verzoekster aangehaalde problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt dat verzoekster zonder problemen Bosnische identiteitsdocumenten kon verkrijgen en zij ingeschreven was in een arbeidsbureau om werk te zoeken, maar zij hieruit werd geschrapt omdat zij zich niet zoals afgesproken had komen aanbieden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 5). Bovendien blijkt dat zij toegang had tot de sociale diensten van haar woonplaats en zij in het verleden reeds langsging bij Roma-organisaties, waar zij een hulppakket kreeg aangeboden (*Ibid.*, p. 2, 3, 8 en 9). De Raad benadrukt hierbij dat het ontzeggen van bepaalde rechten of een discriminerende bejegening op zich niet voldoende is, maar de gevreesde problemen dermate systematische en ingrijpend moeten zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt om vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen uitmaken. Zoals blijkt uit de algemene informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, hebben de eventuele problemen in Bosnië niet die aard, intensiteit en draagwijdte om hieraan te voldoen. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen informatie of argumentatie aan die tot een andersluidende conclusie kan leiden.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Bosnië-Herzegovina, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Bosnisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een kennelijk ongegrond verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT